

PIERRE DRIEU LA ROCHELLE

—

Nemirni plamen

popraćeno zapisom *Zbogom Gonzagueu*

S francuskoga prevela
Sanja Šoštarčić

Hrvatsko filološko društvo
biblioteka *književna* smotra

disput

Zagreb, 2019.

U tom je trenutku Alain netremice gledao Lydiju. Ali tako ju je pomno promatrao otkad je doputovala u Pariz, prije tri dana. Što je očekivao? Da će odjednom nešto shvatiti o njoj ili o sebi.

I Lydia je gledala njega, širom otvorenih očiju, ali pogled joj nije bio prodoran. Ubrzo je okrenula glavu i spustila pogled, zadubila se. U što? U samu sebe? Je li to bila ona, ta zadovoljna ljutnja što tutnji i nadima joj vrat i trbuh? Trajalo je tek trenutak. Već je bilo gotovo.

Zato je i on prestao gledati nju. Taj mu je osjećaj još jednom ostao neuhvatljiv, izmigoljio se poput zmije što klizi između dva kamena. Na trenutak je ostao nepomično ležati na njoj; ali nije se opustio, bio je zgrčen, oslonjen na laktove. Zatim mu je tijelo odustalo, osjetio se beskorisnim, pa se prevrnuo i legao pokraj nje. Ona je ležala gotovo na rubu kreveta; imao je tek toliko prostora da legne na bok, priljubljen uz nju, poviše nje.

Lydia je ponovno otvorila oči. Vidjela je samo dlakava prsa, glavu ne. Nije ju to brinulo: ni ona nije osjetila ništa silovito, a ipak se nešto promijenilo, i to je bilo jedino što je ikada osjetila, bez iskre, ali jasno.

Slabo svjetlo koje je drhtalo u žarulji na stropu, koju je Alain omotao šalom, jedva je osvijetljavalo nepoznate zidove i namještaj.

– Siroti Alain, kako vam je loše – rekla je nakon nekoliko trenutaka i bež žurbe se pomaknula da mu napravi mjesta.

– Cigareta? – upitala je.

– Već dugo... – promrmljao je bezizražajnim glasom.

Dohvatio je kutiju koju je nekoliko minuta nakon što su legli odložio na noćni ormarić. Kutija nije bila otvorena, ali to mu je bila već treća toga dana. Rasporio ju je noptom i kao da već dugo nisu pušili, osjetili su zadovoljstvo vadeći iz tijesnog omota dva bijela valjčića nabijena mirisnim duhanom.

Ne trudeći se okrenuti glavu, Lydia je legla na leđa i svijajući svoje lijepo rame rukom je pipkala po drugom noćnom ormariću tražeći torbicu iz koje je izvukla upaljač. Dvije cigarete su dogorjele. Ceremonija je završila, trebalo je razgovarati.

Uostalom, to im više nije bilo neugodno kao nekad; oboje se više nisu bojali razotkriti se, bili su spremni prisutnost onog drugog smatrati kratkom, ali još uvijek ugodnom: spavali su zajedno možda nekih dvanaest puta.

– Sretna sam, Alain, što sam vas ponovno vidjela, na trenutak, samog.

– Vaš plan boravka u Parizu vjerojatno se malo poremetio.

Nije se pokušavao opravdati zbog onog što se dogodilo. A ona mu zbog toga nije prigovarala; od trenutka kad mu se približila izložila se opasnosti od takvih nezgoda. Međutim, nije li potajno nastojala samu sebe uvjeriti da će od tri dana provedena s Alainom u Parizu jedan dan morati provesti u policijskoj postaji nakon što su je zajedno s njim pokupili u nekoj narkomanskoj rupi?

– Istina, danas prijepodne odlazite – dodao je glasom u kojem se osjetila blaga razočaranost.

Odlazila je brodom *Léviathan*, kojim je i došla. Ali zbog toga je prethodnu večer provela telefonirajući, jer u New Yorku nije rezervirala povratnu kartu iako je već tada rekla da će u Parizu ostati kratko. Je li se radilo o ležernosti ili o potajnoj namjeri da ostane? U tom slučaju, sigurno ju je incident s policijom potaknuo da otputuje, ta noć koju je provela na stolcu okružena užasno smrdljivim detektivima koji su joj otpuhivali dim cigareta u lice, dok se Alain ponašao pokorno, što ju je iznenadilo. Usprkos činjenici da je Amerikanka i brzom intervenciji, ponižavanje je trajalo nekoliko sati.

Ali bila je tvrdoglava.

– Alain, trebali bismo se vjenčati.

To mu je govorila zato da bi mu rekla da je rezervirala mjesto na *Léviathanu*.

Šest mjeseci prije, ubrzo nakon razvoda, jedne se večeri zaručila s Alainom u nekoj kupaonici u New Yorku. Ali tri dana poslije udala se za drugog, za neznanca s kojim se, uostalom, nešto kasnije razila.

– Moj će razvod uskoro biti objavljen.

– Ne mogu isto reći i za svoj – odgovorio je Alain s pomalo glumljenom ležernošću.

– Znam da još uvijek volite Dorothy.

To je bilo točno, ali nije ga sprečavalo da se želi oženiti Lydijom.

– Ali Dorothy više nije žena kakva vam treba, nema dovoljno novca i pušta vas da trčite za njom. Treba vam žena koja će vas posvuda slijediti; bez toga ste previše tužni i spremni na svašta.

– Dobro me poznajete – podrugljivo se nasmijao Alain. Oči su mu na trenutak zasjale.

Još uvijek je bio zadivljen time da se neka žena želi udati za njega. Godinama je sanjao o tome da se dočepa neke žene; žena je značila novac, utočište, kraj svih problema pred kojima je drhtao. Imao je Dorothy, ali ona nije imala dovoljno novca, a on je nije znao zadržati. Može li zadržati ovu ženu? Je li ju samo sputavao?

– Želim se udati za vas, to se nije promijenilo – nastavila je govoriti tonom u kojem nije bilo ni isprike ni ironije. – Ali dogodila se komplikacija koja me je omela.

Već je godinama živjela u svijetu u kojem se podrazumijevalo da ništa ne treba objašnjavati niti se treba opravdavati, u kojem je svatko radio što ga je volja.

Po tim istim pravilima, Alain se nije mogao nasmiješiti.

– Morate se vratiti u New York i završiti s Dorothy, pa makar postojala opasnost da se s njom pomirite. Ondje ćemo se vjenčati. Kad biste mogli krenuti na put? Kad ćete završiti s odvikavanjem?

Uvijek je govorila istim tonom, bez imalo žara. I uopće se nije trudila čitati Alainov izraz lica; pušila je ležeći na leđima, dok je Alain oslonjen na lakat gledao u daljinu.

– Ali već sam čist.

– Pa ipak, da policija nije došla kod onih ljudi, pušili biste opijum.

– Ne, ne bih. Možda biste vi pušili; ja bih vas gledao.

– Mislite? U svakom slučaju, u restoranu ste otišli u zahod uzeti heroin.

– Ma ne, odlazak u zahod moja je stara navika.

Istina, Alain nije ponovno uzeo drogu; ali odlazak u toalet uvijek je bio alibi kojim je opravdavao svoju stalnu odsutnost.

– Osim toga, Alain, kažu da nije moguće odviknuti se.

– Dobro znate da ne želim krepiti od droge.

Odgovor je bio strašno neodređen; ali Lydia nikad nije postavljala pitanja i nikad nije čekala odgovore.

– Nakon vjenčanja otići ćemo na putovanje u Aziju – nastavila je.

Kretanje joj se činilo kao dobar način da se sve sredi.

– Tako je, u Aziju ili u Kinu.

Nasmiješila se. Uspravila se i sjela.

– Ah, ali, Alain, već je dan, moram se vratiti u hotel.

Neki je neopisiv element klizio kroz zavjese.

– Vlak kreće tek u deset.

– Ma da, ali moram obaviti gomilu stvari. Osim toga moram se vidjeti s jednom prijateljicom.

– Gdje?

– U hotelu.

– Ona spava.

– Probudit ću je.

– Izvrijeđat će vas.

– Nema veze.

– Idemo.

Ali kad se namjeravao dići, osjetio je neku bojazan ili strah.

– Dođite da vas opet zagrlim.

– Ne, dragi, bilo je jako dobro, zadovoljna sam. Ali poljubite me.

Poljubio ju je dovoljno snažno da poželi ostati u Parizu.

– Volim vas na vrlo poseban način – rekla je polako gledajući napokon u Alainovo lijepo i ispijeno lice.

– Hvala vam što ste došli.

Izgovorio je to s prigušenom emocijom koja se kod nje katkad mogla naslutiti i čije bi neočekivano pokazivanje ljude naglo vezivalo za njega.